

CHƯƠNG 7

Nhạn Linh nhìn đồng hồ treo tường, thấy Khiêm đến đã gần một tiếng đồng hồ rồi. Hai người ngồi đối diện ở phòng khách, nói với nhau chưa được mười câu.

Nhạn Linh lên tiếng:

- Ngày mai Dĩnh sẽ rời bệnh viện. Suốt năm ngày qua tôi sống ở nhà một mình buồn thật là buồn.

- Phải! Tôi rất thông cảm với nỗi buồn trong lòng của bà.

Nhạn Linh giật mình, không nói chi thêm nữa.

Khiêm do dự:

- Những lời của Dĩnh nói hôm ấy, bà đã nghe tất cả?

Nhạn Linh thong thả gật đầu:

- Từ bấy lâu nay tôi không nói cho ông nghe việc Dĩnh không phải là con ruột tôi. Tôi muốn bảo vệ lòng tự ái của nó, vì nó có quyền giữ bí mật việc đó. Nay Dĩnh đã cho ông biết, ấy cũng là quyền tự do của nó.

- Dĩnh rất cảm động trước những cử chỉ chăm lo của bà đối với nó.

Nhạn Linh bèn kể rõ cho Khiêm nghe trường hợp của Dĩnh. Năm nàng lên sáu tuổi, cha mẹ nàng ly dị. Người mẹ ruột của Dĩnh đã nhẫn tâm bỏ rơi nàng. Hai năm sau cha Dĩnh và Nhạn Linh quen biết nhau và sau đó đã cưới hỏi nhau. Lúc đầu Dĩnh sợ Nhạn Linh cướp mất tình thương của cha, nên có vẻ oán ghét Nhạn Linh lắm. Nhưng sau đó nhờ ở Nhạn Linh đối xử với Dĩnh thật tốt, nên lần lần Dĩnh mới có cảm tình với bà. Sau khi cha Dĩnh chết, hai mẹ con càng cảm thấy phải nương tựa vào nhau để sống, nên cảm tình lại càng khấn khít hơn.

Cuối cùng Nhạn Linh với giọng run run nói tiếp:

- Cha của Dĩnh chết là do tôi gián tiếp gây ra!

Khiêm trơ mắt không hiểu:

- Chẳng phải bà bảo ông nhà bị tai nạn máy bay sao?

Đôi mắt của Nhạn Linh thật buồn, bà gật đầu:

- Phải! Nhưng là vì tôi mà ra nông nổi. Anh ấy đi ngoại quốc để mua các loại da thuộc, vốn có ý định hai tuần lễ mới trở về, nhưng vì tôi không biết lo lắng công việc trong tiệm, nên đánh điện gọi anh ấy về sớm hơn. Chính vì lẽ đó, nên anh ấy mới thay đổi cuộc hành trình, đáp chuyến máy bay bị tai nạn.

- Xin bà chớ quá tự trách như vậy, chuyện rủi ro có ai mà biết trước được đâu?

Nhạn Linh ngửa mặt thở dài:

- Mặc dầu thế, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho mình. Sở dĩ tôi thương yêu nuông chiều Dĩnh, chính là vì tôi muốn chuộc lại cái lỗi ấy của tôi, chính tôi đã làm cho nó bị mất cha. Trong lòng tôi lúc nào cũng bị ám ảnh không làm sao xóa bỏ được.

Khiêm trông thấy đôi mắt Nhạn Linh lóng lánh ánh lệ, rõ ràng nàng đang nhớ tới chuyện cũ mà không che giấu được nỗi đau buồn. Khiêm bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng, vỗ nhẹ vào vai nàng an ủi.

Nhạn Linh gượng cười:

- Ông chớ lo, tôi không khóc đâu, từ trước tới nay tôi không bao giờ rơi lệ trước mặt người khác, ngoại trừ trường hợp tôi hết sức cảm động.

Khiêm lẩm bẩm:

- Tôi ước mong bà sẽ sớm gặp được một người bà yêu. Nếu cùng sống chung với một người hiếu bà và yêu bà, thì bà sẽ không còn buồn rầu như thế này nữa.

Nhạn Linh từ từ ngược mặt lên:

- Dù cho có gặp, tôi vẫn tình nguyện tiếp nhận cái khung cảnh thực tế này.

Khiêm ngơ ngác, hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạn Linh điềm nhiên trả lời:

- Tôi không thể sống chung với người ấy, trong khi lòng tôi vẫn còn nhớ tới chồng trước của tôi. Hơn nữa, tôi không muốn vì đó làm cho Dĩnh khinh rẻ và bất mãn tôi. Tôi không muốn lưu lại cho Dĩnh cái ấn tượng xấu.

Khiêm nói với giọng đầy tin tưởng:

- Không đâu! Dĩnh rất hiếu nổi khổ tâm của bà. Nó sẽ tha thứ cho bà. Mặc dù khi nhỏ nó có lòng ích kỷ, nhưng nay đã lớn rồi, nó đã hiểu tất cả.

- Tại ông không biết rõ đáy thôi. Con Dĩnh đối với người và hoàn cảnh xa lạ nó khó hòa mình được. Đây là chưa nói một đứa trẻ chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, mà lại có đến hai người mẹ, hai người cha, thì ông nghĩ nó có thể vui vẻ được không? Tôi không thể không lo lắng cho nó. Hiện nay chúng tôi sống chung nhau rất hòa hợp, nên tôi không muốn thay đổi cuộc sống này.

- Thong thả rồi Dĩnh sẽ quen với khung cảnh mới. Hai mẹ con bà nhất định vẫn được sống vui vẻ như thường.

Sắc mặt của Nhạn Linh trở nên lạnh lùng. Nàng nói qua giọng buồn buồn:

- Ông tưởng có những người đàn ông bằng lòng đi cưới một quả phụ có cả một đứa con gái mười tám tuổi, trong khi đứa con đó không phải là con ruột của nàng hay sao?

- Đây không phải là then chốt của vấn đề. Trong tương lai Dĩnh có thể sống độc lập một mình.

Nhạn Linh kêu lên:

- Không! Tôi không thể để cho nó rời khỏi tôi!

Khiêm nắm lấy tay Nhạn Linh:

- Chớ nên hiểu lầm mà tức giận. Không phải tôi có ý ly gián hai mẹ con bà đâu.

Sau một lúc Khiêm mới buông tay nàng ra. Khiêm nhìn nàng với giọng buồn bã:

- Bà nào biết rằng có một người khao khát biến việc đó thành sự thật.

Nhạn Linh ngồi im lặng không cử động trên chiếc ghế sa-lông. Mặt nàng không tí tình cảm, chừng như nàng không nghe những lời nói của Khiêm.

- Nhạn Linh!

Lần thứ nhất Khiêm gọi trống không tên nàng với tất cả tình cảm dồn dập. Nhạn Linh như bị điện giật, quay nhanh mặt lại. Đôi mắt nàng đang tìm cách tránh né đôi mắt của Khiêm, trông nàng như con chim bé nhỏ đang sợ hãi, muốn bay đi nhưng không vỗ nổi đôi cánh.

Khiêm nói với giọng chân thành và khẩn khoản:

- Nhạn Linh hãy tiếp nhận sự thật này, tiếp nhận tất cả cái gì đang đến!

Nhạn Linh lùi lại phía sau một tí, mắt nhìn mặt đất, nhưng Khiêm trông thấy đôi môi nàng không ngừng mấp máy.

Nhạn Linh cố gắng lắm mới nói được:

- Tôi... Tôi... không thể.

Khiêm nắm chặt hai tay Nhạn Linh:

- Từ bấy lâu nay Nhạn Linh trốn tránh tôi là chỉ vì Dĩnh?

- Dĩnh là học trò của ông, chẳng lẽ ông muốn nó trở thành đứa con chồng trước của vợ ông hay sao?

- Nhạn Linh đã xem nó như con ruột, thì nó cũng chính là con của tôi. Tôi sẽ đối xử với nó thật tốt. Nhạn Linh cũng hiểu là tôi thương yêu nó vô cùng.

Nhạn Linh nói với giọng lạnh lùng:

- Nhưng chính tôi cũng biết là nó rất yêu ông!

Khiêm như bị người ta kéo từ cõi mộng trở về thực tế. Chàng bỗng nhớ lại những lời nói của Dĩnh hôm đó và vẻ mặt thất vọng của nàng.

Khiêm như nói một mình:

- Tuổi nó rất nhỏ, vậy với người lớn tuổi như tôi làm sao thích hợp được?

Nhạn Linh liếc nhìn Khiêm:

- Tuổi của tôi cũng không thích hợp với ông. Ông cho là ba người chúng ta sống chung sẽ được vui vẻ? Ông và Dĩnh đều yêu một người không yêu lại mình, thế mà vẫn phải sống mãi bên nhau!

Bấp thịch nơi khóe miệng của Khiêm khẽ vắn:

- Nhạn Linh, bà thật sự... chẳng hề yêu tôi hay sao?

Nhạn Linh run rẩy:

- Không! không thể! tôi không thể!

Khiêm đỡ cằm Nhạn Linh, nhìn thẳng vào đôi mắt nói dối của nàng. Nhạn Linh cũng nói một chữ tuyệt vọng:

- Tôi không thể! Tôi không thể đoạt mất bất cứ vật gì của Dĩnh yêu thích!

- Dĩnh đối với tôi chỉ là cái yêu non dại của kẻ quá sùng bái. Nó chỉ là đứa trẻ, không thật sự biết gì là tình yêu chân chính. Mọi tình non dại đó sẽ tan biến rất mau. Hơn nữa hiện nay Dĩnh đối với bà tỏ ra rất kính trọng và khâm phục, nó luôn hy vọng bà sẽ được hạnh phúc và vui vẻ.

Nhạn Linh ngời thừ người ra, như không còn có tri giác nữa. Nàng không biết phải chẳng mình đã yêu Khiêm. Trong đầu óc Nhạn Linh đang chấp chờn toàn hình ảnh cha Dĩnh: với nụ cười hiền hòa, với dáng điệu trầm ngâm, và cuối cùng là tiếng hét hãi hùng trước khi ông tắt thở!

Nhạn Linh nhắm mắt, bụm tai, lắc đầu một cách đau đớn. Nàng kêu lên:

- Không!... tôi không thể nào quên được chồng tôi!

Tiếng kêu tha thiết của Nhạn Linh giống như một mũi tên xuyên vào quả tim của Khiêm. Chàng không khỏi thảm bùi ngùi xót thương Nhạn Linh. Chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng:

- Nhạn Linh, chớ quá đau khổ.

Nhạn Linh ngửa mặt nhìn lên, mắt nàng thật là trống trải.

Khiêm nói với giọng tha thiết:

- Tôi không yêu cầu Nhạn Linh phải quên anh ấy. Anh ấy vẫn luôn sống trong tâm hồn bà. Bà vẫn có thể nghĩ ngợi đến anh ấy bất cứ lúc nào. Tôi chỉ hy vọng là tôi cũng có thể chiếm được một vị trí quan trọng trong trái tim của bà mà thôi.

Nhạn Linh nhìn Khiêm mơ màng. Nàng hoài nghi những lời vừa nói của Khiêm. Hoài nghi hai lỗ tai của mình. Qua một lúc sau, nàng cảm thấy tất cả những gì trước mắt đều mơ hồ. Từng giọt lệ từ khóe mắt nàng rơi xuống.

Nàng nhớ ngoài việc tang lễ của chồng, đã lâu lắm rồi, nàng không bao giờ khóc trước mặt ai. Nàng luôn chôn chặt niềm đau khổ trong lòng. Không ai dễ gì trông thấy nàng rơi lệ, kể cả Dĩnh.

Thế nhưng lần này, nàng chưa kịp đè nén là mặt nàng không biết đã ướt nước mắt từ lúc nào.

Khiêm không an ủi nàng, cũng không nói một lời gì. Khiêm thấy rằng nàng phải khóc. Nàng phải khóc thật nhiều nước mắt hơn nữa, để gột rửa nỗi u sầu và đau khổ tích chứa trong lòng nàng.

Nhạn Linh không biết nàng khóc bao lâu. Khi nàng chùi khô nước mắt và ngửa mặt lên, mới phát giác là mình đang gục nơi khuỷu tay của Khiêm.

Nhạn Linh ngời thảng người, nức nở:

- Khiêm, tôi không thể dối gạt được ông vì làm như vậy là một sự bất công đối với ông.

Khiêm nói với giọng dịu dàng:

- Bà không hề dối gạt tôi.

- Như vậy là dối gạt. Ông cũng hiểu lòng tôi luôn luôn yêu ai rồi. Chính tôi không biết là tôi sẽ bao giờ yêu ông không.

- Tôi bằng lòng nhẫn nại đợi chờ, cho tới khi nào bà tìm được câu trả lời.

Nhạn Linh lại lắc đầu:

- Như vậy là phải chờ thật lâu. Có khi tôi vĩnh viễn sẽ không tìm được câu trả lời.

Khiêm hít vào một hơi, thông thả nói:

- Bà không phải đang dối gạt tôi, mà chính là đang dối gạt bà.

Nước mắt nàng lại trào ra. Lần này nàng mím đôi môi, cố hết sức đè nén sự xúc động.

Khiêm đỡ nhẹ cằm Nhạn Linh, ép mặt nàng dựa vào đôi bàn tay của mình. Khiêm trân trối nhìn nàng. Đôi mắt của Nhạn Linh cố tránh tia mắt của Khiêm, nhưng nàng không tránh xa nữa, mà vẫn ngồi ở vị trí có thể nghe được hơi thở của Khiêm.

Nhạn Linh cảm thấy những đầu ngón tay của Khiêm đang sờ nhẹ lên mặt nàng. Cảm giác đó đối với nàng thật là xa lạ, nàng nhắm mắt lại tận hưởng phút giây êm dịu đó. Tay Khiêm bắt đầu rung rung. Mấy hôm trước chính Khiêm cũng không hề nghĩ đến, lại có dịp may mắn gần gũi với nàng như thế này.

Khiêm nhìn kỹ từng nét trên khuôn mặt hấp dẫn của nàng. Đôi môi khẽ lay động của chàng hạ thấp lần xuống.

Nhạn Linh rùng mình nhưng vẫn không mở mắt ra. Nàng cảm thấy hai cánh tay của Khiêm đã dờ ra sau lưng nàng, ôm siết nàng thật chặt.

Nhạn Linh say sưa trong mộng ảo. Nàng hồi tưởng lại những cái hôn ấm áp của cha Dĩnh, hồi tưởng lại một đêm trước khi cha Dĩnh rời đi, đã tỏ ra hết sức âu yếm nàng. Thân người nàng đã mềm nhũm.

Đột nhiên, nàng lấy sức xô mạnh Khiêm ra, giẫy khỏi hai cánh tay của Khiêm. Nàng ngồi phịch xuống sa-lông, đôi mắt ngó đăm đăm. Nàng không thể tiếp nhận sự thật này. Không sao tưởng tượng được đôi cánh tay này, đôi môi này lại là không phải của chồng nàng.

Nàng ngửa mặt lên ngơ ngác nhìn Khiêm. Khiêm bỗng trở thành một người xa lạ quá. Nhạn Linh có cảm giác như mình chưa gần Khiêm bao giờ, chưa quen bao giờ.

Mặc dù giây phút qua, Khiêm đã gọi lại cho nàng nhưng Khiêm không thể nào thay thế địa vị của cha Dĩnh trong lòng nàng được. Vừa rồi nàng đón nhận cái hôn của Khiêm, chẳng qua vì tưởng tượng đấy là cái hôn của chồng. Nàng đã dựa vào cái thực tại để đi tìm cái quá khứ. Sau khi tất cả những ảo giác đều tan biến, thì nàng cảm thấy đau khổ hơn, trống trải hơn trước kia nữa!

Nhạn Linh lạnh lùng nhìn nét mặt sơ hãi, thất vọng và ngượng nghịu của Khiêm.

Khiêm cúi mặt vì khó chịu. Cái xô của Nhạn Linh dường như đã xô chàng ra khỏi ảo tưởng để trở về với thực tại. Chàng xoa đôi tay, ái ngại:

- Tôi xin lỗi Nhạn Linh.

Nhạn Linh dang rộng hai tay, không hiểu nàng muốn bộc lộ cái gì.

Nàng hỏi lạnh lùng:

- Ông không còn người bạn gái nào khác sao?

Khiêm giật mình:

- Ở trước đây tôi có một người, tình cảm khá sâu sắc.

- Còn bây giờ?

- Chúng tôi đã chia tay nhau trước đây hai năm rồi.

Nhạn Linh lại hỏi:

- Tại sao vậy? Ông cho rằng cô ấy không thích hợp với ông?

Khiêm lắc đầu:

- Không! Chính cô ấy tự ý xa rời tôi. Cô ấy tuổi trẻ, tình cảm không chắc chắn, rất dễ thay đổi.

Giọng nói của NhạM Linh trở thành lạnh lùng và khó khăn:

- Ông thích tôi, chỉ vì tôi không phải là một cô gái trẻ?

Khiêm kêu lên:

- NhạM Linh!

NhạM Linh không nhìn Khiêm, tia mắt nàng vẫn nhìn thẳng về phía trước. Khiêm nói với giọng buồn sâu:

- Xin đừng nói như vậy.

NhạM Linh thở dài:

- Tôi xin lỗi ông!

- Từ trước tới nay tôi không bao giờ nghĩ như thế.

- Vậy tôi đã nói sai. Nhưng có thể tôi so với cô gái trẻ tuổi đó càng không vững vàng, càng dễ thay đổi.

Khiêm lại nắm tay NhạM Linh một lần nữa:

- NhạM Linh không phải như thế. Chỉ cần, bà có thể thay đổi được ý nghĩ hiện nay là bà sẽ cảm thấy vui vẻ.

Giọng nói của NhạM Linh thật lạnh:

- Tôi không hiểu ông đang nói gì?

- Hãy thay đổi cái tâm lý chạy trốn trước sự thật.

NhạM Linh sững sờ, im lặng thật lâu. Nàng nói:

- Xin hãy quên tôi đi!

Khiêm nhìn thẳng vào NhạM Linh:

- Không! Tuyệt đối không thể được. Tôi sẽ kiên tâm chờ đợi cho tới khi nào bà không còn chạy trốn được nữa.

NhạM Linh không trả lời, vì nàng sợ cất tiếng nói chuyện là nước mắt lại trào ra.

Khiêm vỗ nhẹ vào lưng bàn tay của NhạM Linh:

- Tôi sẽ giải thích cho Dĩnh biết tất cả. Chắc nó sẽ thông cảm.

NhạM Linh lại suy nghĩ miên man. Nàng không làm sao dám tưởng tượng mọi việc giữa ba người lại trở thành rắc rối như vậy.